RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 74.650 van 25 juni 1998
in de zaak A. 53.605/VII-12.187.

In zake : Carlos VAN DE POPULIERE,
die woonplaats kiest bij
Advocaat A. DECLERCK,
kantoor houdende te HARELBEKE,
Kortrijksesteenweg 387

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat F. DE BISSCHOP,
kantoor houdende te BUGGENHOUT,
Provincialebaan 22.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Carlos VAN DE POPULIERE op 10 september 1993 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van de minister vice-president van de Vlaamse regering en Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting van 7 juli 1993 waarbij zijn beroep, aangetekend tegen het besluit van 4 februari 1993 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen houdende de weigering van de vergunning voor de uitbreiding van de varkenshouderij van zijn landbouwinrichting aan de Groenstraat 20 te Wortegem-Petegem, ongegrond wordt verklaard;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur J. BAERT;

Gelet op de beschikking van 18 augustus 1997 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 5 februari 1998 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 26 maart 1998;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. DECLERCK, die verschijnt voor verzoeker, en van Advocaat I. LAUREYS die, loco Advocaat F. DE BISSCHOP verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het, behoudens wat de kosten betreft, andersluidend advies van Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de gegevens van de zaak de volgende zijn :

1.1. Verzoeker baat aan de Groenstraat nr. 20 te Wortegem-Petegem een landbouwbedrijf uit. Daartoe behoort onder meer een varkensmesterij, waarvoor hij op 24 oktober 1979 en 14 oktober 1985 van het college van

burgemeester en schepenen van de gemeente Wortegem-Petegem uitbatingsvergunningen verkreeg, geldig tot 24 oktober 1994. Bij besluit van 16 juli 1992 neemt de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen akte van de aangifte van 1349 m³ mestopslag; deze aktename geldt als vergunning voor twintig jaar.

1.2. Op 14 oktober 1992 vraagt verzoeker een milieuvergunning aan voor de uitbreiding van zijn bedrijf. Bij besluit van 10 februari 1993 verleent de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen vergunning voor het uitbreiden van het landbouwbedrijf met 94 runderen, opslag van lichte stookolie en dieselbrandstof en opslag van groenvoeders, dit tot 24 oktober 1994. Voor het uitbreiden van de varkensstapel tot 2895 stuks wordt de vergunning evenwel geweigerd.

1.3. Verzoeker gaat in beroep tegen de weigering. Na het inwinnen van de vereiste adviezen wordt het beroep ongegrond verklaard bij ministerieel besluit van 7 juli 1993.

1.4. Na de bestreden beslissing heeft verzoeker op 21 oktober 1993 een nieuwe milieuvergunningsaanvraag ingediend om zijn bedrijf, na het verstrijken van de lopende vergunning, verder te kunnen exploiteren en uit te breiden.

De bestendige deputatie heeft bij besluit van 14 april 1994 alsdan vergunning verleend geldig tot 1 januari 2004 voor 94 runderen, 800 mestvarkens, 13000 l brandstof en opslag van 250 m³ groenvoeders; de vergunning is echter geweigerd voor het verhogen van het aantal varkens tot 225 zeugen en 1575 mestvarkens.

Verzoeker heeft tegen de weigering administratief beroep ingesteld. Bij ministerieel besluit van 21 oktober 1994 is verzoekers beroep

ongegrond verklaard, maar de vergunning is in beroep verleend tot 1 augustus 2014, doch beperkt tot "450 varkens waarvan 50 zeugen" in plaats van 800 mestvarkens.

Deze weigering is opnieuw met een annulatieberoep bestreden. Het beroep is nog hangende;

2.1. Overwegende dat te dezen de vraag rijst of verzoeker nog belang heeft om de vernietiging te vorderen aangezien de basisvergunning op 24 oktober 1994 haar gelding heeft verloren en intussen een nieuwe weigeringsbeslissing is tussen gekomen;

2.2. Overwegende dat verzoeker in zijn laatste memorie doet gelden dat hij nog steeds het vereiste belang heeft en dat hij daartoe volgende argumenten aanvoert :

> "1. Het staat vast dat verzoeker het vereiste belang had bij het instellen van de vordering op 10 september 1993.
> 2. Indien de vordering zou worden afgewezen omdat de vergunningstermijn intussen verstreken is, zou het bestreden besluit zijn rechtskracht behouden, wat aan de verzoeker de mogelijkheid zou ontnemen om ooit nog rechtsherstel te bekomen voor de burgerlijke rechter.
> 3. Omgekeerd, bij nietigverklaring van het bestreden besluit staat vast dat de administratieve overheid op foutieve wijze de gevraagde vergunning heeft geweigerd, en kan verzoeker rechtsherstel bekomen.
> 4. Meer bepaald is het in casu zo dat verzoeker in de procedure G/A. 61.549/VI-12.909 ook de nietigverklaring vordert van de opvolgende ministeriële beslissing dd. 21.10.94 waarbij op grond van gelijkaardige motieven andermaal slechts een zeer beperkte vergunning werd verleend. Deze ministeriële beslissing wordt o.m. op grond van dezelfde middelen aangevochten voor de Raad van State (stuk 24). Bij nietigverklaring van beide ministeriële beslissingen (die in voorkomend alleszins gevolgd moet worden door een nieuwe ministeriële beslissing m.b.t. de thans lopende vergunning) kan verzoeker rechtsherstel vragen voor het onrechtmatig weigeren van een vergunning, teruggaand tot de datum van zijn eerste aanvraag dd. 28.02.1992".

2.3. Overwegende dat uit dat betoog blijkt dat verzoekers actueel belang naar zijn oordeel erin bestaat de bestreden weigeringsbeslissing bij arrest onwettig te horen verklaren, om vervolgens, op grond van deze met gezag van gewijsde beklede uitspraak, een vordering tot schadevergoeding voor de gewone rechter beter te kunnen ondersteunen; dat dergelijk belang echter geen belang is dat is verbonden aan de nietigverklaring of aan het doen verdwijnen van de bestreden akte uit de rechtsorde, maar een belang dat er uitsluitend in bestaat een middel gegrond te horen verklaren; dat een dusdanig belang een onrechtstreeks belang is; dat een onrechtstreeks belang niet volstaat om een ontvankelijk beroep tot nietigverklaring in te stellen; dat overigens in tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt ook de gewone rechter die gevat is om uitspraak te doen over de vordering tot schadevergoeding de fout van de overheid kan vaststellen; dat het louter gelijk krijgen op zich niet de gevraagde vernietiging wettigt, ook niet voor administratieve beslissingen met een korte geldingsduur; dat het beroep niet ontvankelijk is;

Overwegende dat aangezien het teloorgaan van verzoekers belang niet aan hemzelf te wijten is, en zijn beroep niet als kennelijk onontvankelijk of als kennelijk ongegrond had moeten worden verworpen, het passend is de kosten ten laste van de verwerende partij te leggen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van het Vlaamse Gewest.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijfentwintig juni 1900 achtennegentig, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	D. VERBIEST,	staatsraad,
	R. STEVENS,	staatsraad,
Mevr.	V. WAUTERS,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

V. WAUTERS. **M.-R. BRACKE.**